

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 340/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 30.12. 2019 roku w sprawie sygn. akt II K 295/18.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał bezpośredni wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegający na przyjęciu przez Sąd, że oskarżony K. K. (1) swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art.191	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>§ 1 k.k. i 157 § 2 k.k., podczas gdy prawidłowa ocena całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w toku niniejszego postępowania daje podstawy do uznania, że oskarżony nie popełnił zarzucanego mu czynu.</p>			
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie dokonał trafnych ustaleń faktycznych, uwzględniając przy tym wszystkie zebrane w sprawie dowody, które podał wnikliwej analizie i na ich podstawie wyprowadził prawidłowy wniosek o winie oskarżonego w odniesieniu do przypisanych mu czynów. Ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny jest wynikiem przeprowadzonej w sposób logiczny i niesprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego oceny</p>				

wszystkich zebranych w sprawie dowodów, a zatem oceny mieszczącej się w granicach art. 7 k.p.k. W aspekcie powyższego, w pełni zasadnie Sąd ten wskazał na wiarygodność zeznań pokrzywdzonej J. M., z których w sposób konsekwentny wynika, iż oskarżony dopuszczał się zachowań opisanych w zarzutach. Za podstawowy dowód w zakresie weryfikacji zeznań pokrzywdzonej Sąd prawidłowo uznał dowód z opinii sądowo - psychologicznej, z której wynika, że procesy poznawcze u pokrzywdzonej przebiegają prawidłowo, umożliwiają one dobre zapamiętywanie i odtwarzanie po czasie przeżytych zdarzeń i sytuacji oraz opinii psychiatrycznej, według której, stan psychiczny pokrzywdzonej jest stabilny, pokrzywdzona nie przejawia objawów typowych dla depresji, które miałyby zakłócać wpływ na jej

zdolność do zeznawania. Dodatkowo, relacje pokrzywdzonej korespondują z depozycjami świadka T. K. (w zakresie, w jakim jego relacjom tego ostatniego przyznano walor wiarygodności), a więc zeznania tego ostatniego mają charakter wspierający. Wprawdzie świadek T. K. nie był częściowo naocznym świadkiem zachowania się oskarżonego względem pokrzywdzonej, niemniej jednak potwierdził, że rozmawiał z pokrzywdzoną przed jej przyjazdem do oskarżonego, odradzając jej wizytę, z powodu stanu nietrzeźwości podsądnego i uprzedzając, że ten będąc w takim stanie potrafi wyzywać i w dodatku - jak to określił brat oskarżonego - nie wie sam czego chce. T. K. zeznał również (vide k. 25), że podczas zajścia w dniu 30 lipca 2017 roku widział jak pokrzywdzona wchodziła do mieszkania z nożem, który odłożyła na

szafkę mówiąc mu wtedy, że odebrała go oskarżonemu. Poza tym, po powrocie do domu w nocy z 29/30 lipca 2017 roku zastał pakującą się pokrzywdzoną i dowiedział się od niej, że oskarżony dopuścił się wobec niej przemocy fizycznej, w związku z czym postanowiła to zgłosić na policję. To T. K. powiedział matce, że K. uderzył pokrzywdzoną, o czym wcześniej wiedzę przekazała J. M.. Jakkolwiek rzeczywiście wizyta pokrzywdzonej w dniu 29.0.2017 roku mogła być przez oskarżonego niepożądana (sama pokrzywdzona przyznała, że T. K. odwoził ją od przyjazdu do oskarżonego), ponieważ tenże w tym czasie posiadał jedynie potrzebę spożywania alkoholu a nie zobaczenia się z wymienioną, to mimo to nie był uprawniony do tego aby zachować się w taki sposób, na jaki wskazuje treść relacji pokrzywdzonej. Poza tym, trzeba zaznaczyć, że oskarżony sam liczył

na to, że
pokrzywdzona
pomoże mu w
zwalczeniu nałogu
alkoholowego, a
zatem nie powinien
mieć jej mieć za
złe tego, że nie
chciała wypuścić go
z domu po alkohol
(chciała mu pomóc
w walce z nałogiem
alkoholowym).

Zeznania
pokrzywdzonej
pozytywnie i
obiektywnie
weryfikuje również
rzeczowy materiał
dowodowy w postaci
karty informacyjnej
ze szpitala, która
wskazuje na
spowodowanie u
wymienionej
obrażeń w postaci
powierzchnowego
stłuczenia głowy,
zadrapania
przedramion oraz
pourazowego
zespołu bólowo
- dysfunkcyjnego
kręgosłupa. Zważyć
należy, iż obrońca
twierdząc, że karta
informacyjna nie
może stanowić
zasadniczej
podstawy do
czynienie
miarodajnych
ustaleń faktycznych
zapomina o tym,
że obdukcja to
swoistego rodzaju
ustalenie oparte nie
tylko o wywiad
lekarski, ale także

o oględziny ciała i specjalistyczne badanie służące zdiagnozowaniu stanu zdrowia osoby pokrzywdzonej. Zapis w karcie informacyjnej wskazuje, że lekarz ją wystawiający dokonał nie tylko wywiadu ale również oględzin ciała pokrzywdzonej, które to wykazały zadrapania przedramion. Znamiennym jest też, że pokrzywdzona badania zrobiła zaraz po zdarzeniu. Oczywiście rolę biegłego sądowego jest zestawienie stwierdzonych obrażeń ciała z relacjami osobowego źródła dowodowego celem wskazania prawdopodobnego mechanizmu powstania tych obrażeń i analizy, czy koreluje on z twierdzeniem osoby u której je ujawniono.

Relacje pokrzywdzonej co do tego, że oskarżony dopuszczał się zachowań opisanych w zarzutach znalazły też wsparcie w wydrukach z rejestru interwencji policji oraz historii krótkich

raportów działania. Wynika z nich, że pierwszego zgłoszenia dokonał oskarżony, skarżąc się na to, że pokrzywdzona nie chce opuścić mieszkania. Chwilę po nim, zarejestrowane zostało zgłoszenie dotyczące pobicia wymienionej, co przy uwzględnieniu zapisu ze szpitalnej karty informacyjnej trudno było uznać za wymyślone zdarzenie. Poza tym materiał aktowy sprawy nie dowodzi zaistnienia jakichkolwiek podstaw, mogących skłaniać pokrzywdzoną do fałszywego, bezpodstawnego pomówienia oskarżonego. Tymczasem wymieniony miał powód by użyć siły wobec pokrzywdzonej, gdyż ta nie chciała wypuścić go z domu, zastawiając mu wyjście i zamykając drzwi.

Nie sposób podzielić również wersji o uszkodzonym telefonie oskarżonego i jego udaniu się do J. K. w celu zawiadomienia policji o wtargnięciu

pokrzywdzonej do jego domu. Zważyć należy, iż z wydruków z rejestru interwencji policji (vide k. 11-13) wynika, że zgłoszenia oskarżonego dokonywane były z telefonu o numerze 504 622 928, który to zgodnie z danymi podanymi przez podsądnego do protokołu jego przesłuchania, należał do właśnie niego (vide k. 36). Poza tym, podnieć należy, iż takowa wersja została dopiero przedstawiona przez oskarżonego na rozprawie w dniu 28 marca 2018 roku. W tym kontekście wskazać należy, iż jakkolwiek świadek J. K. faktycznie zeznała przed sądem, iż była taka sytuacja, że oskarżony przyszedł do niej w nocy pożyczyć telefon, nie wskazała ona jednak, że takie zdarzenie miało miejsce dokładnie w nocy z 29/30 lipca 20217 roku. A zatem, w tym względzie nie ma podstaw do kwestionowania jej relacji, albowiem nie są jednoznacznym dowodem, jakoby miało mieć to

miejsce w tej właśnie dacie (mogło się zdarzyć, lecz w zupełnie innym czasie).

Nie ma też podstaw do kwestionowania zeznań pokrzywdzonej w zakresie dotyczącym zastosowanych wobec niej form i intensywności przemocy.

Jakkolwiek skarżący wskazywał, że obrażenia doznane przez pokrzywdzoną w jego ocenie nie są adekwatne do opisywanego przez wymienioną sposobu stosowania przemocy i zadawania uderzeń, niemniej jednak trzeba zaznaczyć, że oskarżony podczas przedmiotowego zajścia był w stanie upojenia alkoholowego, który to ogranicza sprawność ruchową a tym samym osłabia intensywność zadawanych ciosów. Nadto, co wynika z analizy akt sprawy pokrzywdzona to dobrze zbudowana kobieta. Stąd też zdiagnozowane u pokrzywdzonej obrażenia nie miały w istocie poważnego charakteru.

Wiarygodności
wersji
pokrzywdzonej nie
ujmuje okoliczność,
iż pokrzywdzona po
zaistniałym zajściu
z oskarżonym nie
podjęła decyzji o
powrocie do domu,
tylko zdecydowała
się na pozostanie w
miejscu
zamieszkania
oskarżonego.
Zważyć należy, iż
była wówczas noc
i nie chciała
niepokoić, wybudzać
śpiącej małej córki (która wówczas
spała już u
matki oskarżonego).
Poza tym, nie
miała powodu, aby
obawiać się o
bezpieczeństwo
swoje i dziecka,
ponieważ ona
przespała noc w
samochodzie, a
córka przebywała w
części mieszkalnej
matki podsądnego,
która to nie
stanowiła żadnego
zagrożenia dla
dziewczynki.
Również wspólne
zamieszkiwanie
stron po całym
zajściu nie
deprecjonuje
wiarygodności
relacji
pokrzywdzonej,
albowiem w chwili
zdarzenia
pokrzywdzona bała
się i miała się prawo

bać agresywnego oskarżonego). Nie jest prawdą - co usiłował bezskutecznie wykazać skarżący - jakoby działanie oskarżonego było nastawione tylko na powstrzymanie pokrzywdzonej, która chciała, aby K. K. (1) nie opuścił mieszkania (jakoby to pokrzywdzona była agresywna). Strony nie były ze sobą skonfliktowane, poza tym jednym zajściem, relacje panujące pomiędzy nimi były co do zasady prawidłowe. Niewątpliwie w początkowym okresie znajomości zależało im na sobie w związku z czym postanowili razem zamieszkać. Zauważyć też wypada, iż do podjęcia agresywnej postawy oskarżonego przyczynił się alkohol. To, że pokrzywdzona złożyła zawiadomienie na policji o popełnieniu przestępstwa przez oskarżonego wynikało z tego, że oskarżony dopuścił się wobec niej przemocy, w sytuacji kiedy to ona chciała mu pomóc w

zwalczeniu choroby alkoholowej. Taka postawa oskarżonego nie mogła się spotkać z inną reakcją pokrzywdzonej.

Nie sposób poddać w wątpliwość zeznań pokrzywdzonej również na tej podstawie, że treść notatki policyjnej sporządzonej z interwencji z dnia 30 lipca 2017 roku o godzinie 11.05 nie zawiera zapisu co do tego, że oskarżony miał grozić pokrzywdzonej nożem (groźenie nożem miało miejsce przed przyjazdem policji - vide k. 135). Zważyć należy, iż rzeczona interwencja dotyczyła zgłoszenia dokonanego przez oskarżonego o wyrzuceniu go z domu przez brata (T. K.). Przy czym, funkcjonariusz policji P. Z. nie pamiętał zaś pokrzywdzonej na podwórku, co zważywszy na charakter wykonywanej pracy, ilość interwencji, nie jest okolicznością podważającą wiarygodność jego relacji (ani też nie deprecjonuje

<p>depozycji pokrzywdzonej). Nadto, zeznający przed sądem funkcjonariusza policji K. S., wyjaśnił, że podczas interwencji policjanci skupiają się na tym, o czym informował zgłaszający i tym samym odnotowują jego relacje. Brak zatem informacji w policyjnym notatniku służbowym zapisu o groźeniu pokrzywdzonej nożem przez oskarżonego, wynika stąd, że przedmiotem rzeczonej interwencji nie była okoliczność awanturowania się, tudzież kierowania gróźb.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o umorzenie postępowania, z uwagi na fakt, że nie stanowi przestępstwa czyn, którego stopień społecznej szkodliwości jest znikomy.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oceniony przez Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy, jednoznacznie wskazuje na ustalenie, że oskarżony K. K. (1) swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu z art. 191 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art.11 § 2 k.k. i art. 12 § 1 k.k.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Obraza przepisów prawa procesowego, tj. art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k. art. 7 k.p.k., art 410 k.p.k. mogąca mieć istotny wpływ na treść wyroku, polegająca na naruszeniu zasady obiektywizmu oraz swobodnej oceny dowodów przez ich nie wszechstronną analizę, nierozważeniu wszystkich okoliczności sprawy a szczególnie tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego K. K. (1), oparcie orzeczenia o winie oskarżonego tylko</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>na zeznaniach pokrzywdzonej, które pozostają w oczywistej sprzeczności z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Wskazując na naruszenie powyższych przepisów, skarżący w przedstawionych w apelacji wywodach dokonuje w istocie odmiennej, subiektywnej i korzystnej dla oskarżonego oceny zgromadzonych dowodów, usiłując, w uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego, przeciwstawić własną wizję inkryminowanego zdarzenia ustaleniom dokonany przez Sąd Rejonowy.</p> <p>Odnosząc się do podniesionego zarzutu zauważyć należy, iż niewątpliwie złożone przez pokrzywdzoną J. M. zeznania były zasadniczym dowodem, na</p>				

podstawie którego Sąd Rejonowy poczynił ustalenia faktyczne odnośnie przedstawionych oskarżonemu zarzutów. Nie można, nie zauważyć, iż relacja pokrzywdzonej znajduje wsparcie w innych dowodach o jakich była mowa w rozważaniach dotyczących ustaleń faktycznych i szczególnie co do oceny poszczególnych dowodów rozważania zawarte są w punkcie 3.1.

Reasumując złożone przez pokrzywdzoną zeznania Sąd I instancji ocenił – tak jak inne zgromadzone dowody - zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 7 k.p.k. mając podstawy do tego, by przyznać im walor wiarygodności.

Zauważyć w tym miejscu należy, iż przedstawiona przez pokrzywdzoną relacja jest konsekwentna, a nadto należy także zwrócić uwagę - analizując wypowiedzi procesowe pokrzywdzonej - na treść opinii sądowo – psychologicznej oraz

<p>psychiatrycznej. Wynika z nich, iż pokrzywdzona posiada prawidłową zdolność spostrzegania i odtwarzania spostrzeżeń a stan psychiczny pokrzywdzonej jest stabilny, pokrzywdzona nie przejawia objawów typowych dla depresji, które miałyby zakłócać wpływ na jej zdolność do zeznawania.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o umorzenie postępowania, z uwagi na fakt, że nie stanowi przestępstwa czyn, którego stopień społecznej szkodliwości jest znikomy.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oceniony przez Sąd Rejonowy</p>		

w sposób
prawidłowy,
jednoznacznie
wskazuje na
ustalenie, że
oskarżony K. K. (1)
swoim zachowaniem
wypełnił znamiona
przypisanego mu
przestępstwa.

Postulat skarżącego
o umorzenie
postępowania
karnego wobec
oskarżonego z
powody znikomości
stopnia społecznej
szkodliwości
przypisanego mu
czynu nie zasługuje
na uwzględnienie.

Spółeczna
szkodliwość (art. 115
§ 2 k.k.) jest to cecha
czynu, wyrażająca
się w tym, że
jest on „szkodzący
komuś”, konkretnej
osobie lub szerszej
społeczności.

Spółeczna
szkodliwość może
występować w
różnym stopniu,
może być ona
wysoka, znaczna,
nieznaczna, niekiedy
znikoma.

Warunkiem
odpowiedzialności
karnej jest, aby czyn
charakteryzował się
szkodliwością
społeczną więcej
niż znikomą. Czyn,
którego społeczna
szkodliwość jest
znikoma nie stanowi
przestępstwa. Przy

ocenie zaś stopnia społecznej szkodliwości Sąd bierze pod uwagę zarówno okoliczności przedmiotowe, jak i podmiotowe. Do okoliczności przedmiotowych, mających wpływ na ocenę społecznej szkodliwości, należy zaliczyć rodzaj i charakter naruszonego dobra (im cenniejsze dobro tym wyższa szkodliwość), rozmiaru wyrządzonej lub grożącej szkody (im większa szkoda tym wyższa szkodliwość), wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, czy rodzaj naruszonych reguł ostrożności (im ważniejsze społecznie są te reguły, tym wyższa szkodliwość). Do okoliczności podmiotowych również ważnych dla oceny społecznej szkodliwości czynu, zaliczyć należy w szczególności zamiar (zamiar bezpośredni, a zwłaszcza przemyślany, znamionuje wyższą szkodliwość, zaś zamiar ewentualny, niekiedy powstały przypadkowo pod

wpływem emocji czy impulsu, wskazuje na szkodliwość niższą - nadto motywację, a więc im motywy czynu są bardziej naganne, niskie, godne potępienia, tym wyższa szkodliwość. I przeciwnie - czyn wypływający z motywacji zasługującej na uwzględnienie, z jakichś szlachetnych pobudek wskazuje na mniejszą społeczną szkodliwość). Na stopień społecznej szkodliwości przestępstwa nie mają wpływu właściwości i warunki osobiste sprawcy, środowiskowa opinia o nim, jego wiek, dotychczasowy i obecny tryb jego życia (w tym uprzednia niekaralność sprawcy), a także okoliczności, które pojawiły się po popełnieniu czynu, a mianowicie takie jak przyznanie się sprawcy do winy, a nawet dobrowolne naprawienie przez sprawcę szkody wyrządzonej przestępstwem (rekompensata), wyrażona przez niego skrucha, czy też ewentualne

pogodzenie się z
pokrzywdzonym. Są
to bowiem
okoliczności mające
pierwszoplanowe
znaczenie przy
ustaleniu
ewentualnego
wymiaru kary oraz
przy badaniu
podstaw pozytywnej
prognozy
kryminologicznej
(postanowienie
Sądu Najwyższego
z dnia 25 czerwca
2008 roku, V
KK 1/08, Legalis
107488).

Przenosząc
powyższe na grunt
niniejszej sprawy
zauważyć należy, że
oskarżony K. K. (1)
swoim zachowaniem
naruszył
podstawowe dobra
chronione przez
przepisy prawa, a
mianowicie życie i
zdrowie
pokrzywdzonej oraz
jej poczucie wolności
od niedozwolonego
oddziaływania
oskarżonego na
swobodę i
integralność procesu
podejmowania przez
nią decyzji, a
następnie
realizowania przez
nią określonego
postępowania.
Decyzję o
popelnieniu
przestępstwa podjął
świadomie, zdając
sobie sprawę z

możliwych
konsekwencji
swojego czynu.
Okoliczności, które
winny być w
niniejszej sprawie
wzięte pod uwagę
przy ocenie stopnia
społecznej
szkodliwości czynów
inkryminowanych
oskarżonemu, a
które zostały
uwzględnione i
właściwie ocenione
przez Sąd Rejonowy,
przemawiają za tym,
aby uznać, iż
czyn przypisany
oskarżonemu -
wbrew
twierdzeniom
skarżącego - cechuje
się większym
stopniem społecznej
szkodliwości niż
znikomy. Nie jest to
bowiem czyn błahy
i niewiele znaczący,
a więc w efekcie nie
podlegający represji
karno - sądowej.
Oskarżony stosując
przemoc wobec
pokrzywdzonej nie
znajdował się w
żadnej
nadzwyczajnej
sytuacji
motywacyjnej.
Reakcja podjęta
przez niego wobec
wymienionej miała
wymusić na niej,
wypuszczenie go z
domu. W odwecie
za jej sprzeciwienie
się temu oskarżony
posunął się do użycia
siły w wyniku czego

ta doznała obrażeń zakwalifikowanych do kategorii obrażeń powodujących rozstrój zdrowia na okres poniżej siedmiu dni, a nadto, groził jej przy użyciu noża. Oskarżony podjął napastliwą postawę wobec niej doprowadzając w ten sposób do nieuzasadnionego i nieusprawiedliwionego użycia siły. Chęć okazania przez podsądnego swojego niezadowolenia z postawy pokrzywdzonej, odmawiającej wykonania jego żądań oraz wyegzekwowania podjęcia przez nią narzuconego jej zachowania przy użyciu siły, świadczą o niskiej motywacji wymienionego. W tych okolicznościach postulat o umorzenia postpowania karnego wobec oskarżonego z powody znikomości stopnia społecznej szkodliwości nie zasługuje na uwzględnienie.

3.3.

Zarzut rażącej niewspółmierności (surowości) orzeczonej kary i niezastosowanie instytucji

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

	<p>warunkowego zawieszenia wykonania - w sytuacji, gdy oskarżony działał w celu odparcia agresji pokrzywdzonej - co świadczy o nieznacznej winie i społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności stwierdzić należy, iż jest on chybiony. Zdaniem sądu odwoławczego, w przedmiotowej sprawie, Sąd Rejonowy prawidłowo wyważył okoliczności przedmiotowe i podmiotowe sprawy przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego K. K. (1) i słusznie uznał, że adekwatną reakcją karną będzie kara w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności.</p> <p>Pamiętać trzeba, że z racji na ocenny charakter zasad wymiaru kary,</p>				

niewspółmierność kary musi być natury zasadniczej, tzn. w stopniu niedającym się zaakceptować. W orzecznictwie podkreśla się ugruntowany pogląd, iż „rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną.” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30.05.2017 r., sygn. II KK 156/17, opubl. Legalis nr 1604497). Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można trafnie podnosić, gdy

wymierzona kara
nie uwzględnia w
sposób właściwy
zarówno
okoliczności
popelnienia
przypisanego czynu,
jak i osobowości
sprawcy – innymi
słowy, gdy jest w
odczuciu
społecznym karą
niesprawiedliwą
(por. wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
11.04.1985 r., V KRN
178/85, Lex 20053).
Jak wskazuje się
w orzecznictwie,
zarzut
niewspółmierności
nie wymaga
wskazania nowych,
nieustalonych przez
sąd okoliczności,
polegać bowiem
może na wykazaniu,
że okoliczności
prawidłowo ustalone
mają takie znaczenie
i ciężar gatunkowy,
których orzeczona
kara bądź nie
uwzględnia w ogóle,
bądź uwzględnia
je w stopniu
niedostatecznym
(por. wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
23.10.1974 r., V KRN
78/74, Lex 18899).
Podkreślić również
należy, iż orzekanie
o karze ma charakter
indywidualny i jest
procesem do
pewnego stopnia
subiektywnym,
obejmującym
dokonanie wyboru

oraz zastosowanie odpowiedniej represji karnej właściwej dla konkretnej sytuacji i konkretnego sprawcy. Z tych powodów zasady i dyrektywy orzekania w przedmiocie kary zawarte w art. 53 k.k. pozostawiają organowi orzekającemu pewien zakres swobody w procesie jej wymierzania.

W aspekcie powyższego, brak jest podstaw do uznania, by rozstrzygnięcie dotyczące wymierzenia oskarżonemu K. K. (1) izolacyjnej kary 1 roku pozbawienia wolności, stanowiło konsekwencję karną rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k. Zważyć należy, iż popełniony przez oskarżonego czyn na szkodę pokrzywdzonej charakteryzował znaczny stopień społecznej szkodliwości. Godził między innymi w istotne dobro chronione prawem jakim jest zdrowie i życie drugiego człowieka.

Zachowanie oskarżonego cechowała agresja i przemoc. Skutek działania sprowadzał się do spowodowania u pokrzywdzonego obrażeń ciała. W tych okolicznościach nie sposób zatem przyjąć, aby wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności wykraczała poza stopień zawinienia. Tym samym, zaaprobować należy stanowisko Sądu Rejonowego odnośnie wymierzenia oskarżonemu K. K. (1) bezwzględnej kary pozbawienia wolności na poziomie 1 roku. Dodatkowo, zważyć należy, iż zgodnie z dyspozycją art. 69 § 1 k.k. sąd może zawiesić warunkowo wykonanie kary pozbawienia wolności jeżeli sprawca w czasie popełnienia czynu nie był skazany na karę pozbawienia wolności. Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w rozpoznawanej sprawie. Jak wynika z informacji uzyskanej z Krajowego Rejestru Karnego – vide k.

<p>82-84 - oskarżony w chwili popełnienia przypisanego mu czynu w przedmiotowej sprawie był już skazany prawomocnie na karę pozbawienia wolności. W takim stanie rzeczy, brak jest podstaw do warunkowego zawieszenia mu wykonania orzeczonej wobec niego kary 1 roku pozbawienia wolności, gdyż stanowiłoby to obrazę przepisu art. 69 § 1 k.k. W tym miejscu, zważyć należy, iż w przypadku spełnienia określonych prawem warunków oskarżony ma możliwość odbywania orzeczonej kary w formie dozoru elektronicznego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Zastosowanie wobec oskarżonego warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej mu kary pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za</p>			

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
W realiach przedmiotowej sprawy nie jest możliwe przychylenie się do wniosku oskarżonego z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku w całości.		

Zwiężle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Wyrok słuszny, a apelacja obrońcy oskarżonego K. K. (1) bezzasadna.</p> <p>Sąd I instancji przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny i wyczerpujący, a następnie zgromadzony materiał dowodowy poddał rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego w zakresie popełnienia przypisanych mu przestępstw, subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazane przepisy prawne, jak i w konsekwencji orzeczonej kary. Przedmiotem rozważań zaprezentowanych przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku były wszystkie zebrane w sprawie dowody - w tym wyjaśnienia oskarżonego - które zostały one ocenione</p>	

w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Kara wymierzona oskarżonemu jest adekwatna do jego czynów i sprawiedliwa, na pewno nie nosi cech rażącej niewspółmierności.

Oskarżony był trzykrotnie karany, w tym za czyny przeciwko życiu i zdrowiu, oraz przeciwko mieniu.

Tym samym, brak jakichkolwiek powodów by uznać - w kontekście wymierzania w przeszłości

oskarżonemu kar wolnościowych (kar pozbawienia wolności z warunkowym

zawieszeniem ich wykonania) - że oskarżony zmieniłby swoje niegodziwe zachowanie, gdyby nie obecna

interwencja organów ścigania oraz kara o charakterze izolacyjnym. W

ocenie sądu odwoławczego tak ukształtowana bezwzględna kara pozbawienia

wolności w wymiarze 1 roku,

zważywszy na stopień społecznej szkodliwości jego czynów, stopień zawinienia, spełni oczekiwane rezultaty wychowawcze i zapobiegawcze.

Trzeba wszak zauważyć, że oskarżony kilkakrotnie naruszał obowiązujący porządek prawny pomimo uprzedniej karalności. Fakt ten świadczy o utrwalonej tendencji do lekceważenia przez niego porządku prawnego i braku rzeczywistej refleksji nad własnym postępowaniem.

Poza tym, na uwadze należy mieć fakt, iż oskarżony dopuszczając się popełnienia zarzucanych mu w niniejszej sprawie przestępstw działał będąc pod wpływem upojenia alkoholowego prostego (w czasie czynów miał ograniczoną w nieznacznym stopniu zdolność rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem), którego skutki mógł przewidzieć. W tym stanie rzeczy, brak argumentów tego

rodzaju, by wymierzyć wymienionemu karę innego rodzaju, bądź karę pozbawienia wolności w niższym wymiarze.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiążle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

2	<p>Mając na uwadze, że aktualnie oskarżony jakkolwiek jest zatrudniony jako stolarz, niemniej jednak dochody, które mu pozostają po potrąceniach komorniczych tytułem zaległych alimentów są na symbolicznym poziomie (z wynagrodzenia w kwocie 1530 złotych potrącane jest 60 %), oraz zważywszy na obciążenia fiskalne związane z przedmiotowym skazaniem (nawiązka w kwocie 3.000 złotych na rzecz pokrzywdzonej oraz 180 złotych tytułem opłaty za postępowanie przed sądem pierwszej instancji), Sąd Odwoławczy stosownie do treści art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił go od obowiązku poniesienia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia	
----------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. K. (1).		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 30 grudnia 2019 roku w sprawie II K 295/18.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana